

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od M. B. na rzecz (...) spółki akcyjnej we W. kwotę 21966,36 złotych z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 31 marca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 183,67 złote z odsetkami za okres od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, a także kwotę 3535 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wydając powyższe orzeczenie sąd pierwszej instancji dokonał następujących ustaleń faktycznych:

W dniu 16 lutego 2011 roku M. B., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S., zawarł, jako leasingobiorca, (...) spółką akcyjną we W., jako leasingodawcą, umowę leasingu operacyjnego o numerze (...), na podstawie której leasingodawca zobowiązał się nabyć od przedsiębiorcy K. P. i przekazać leasingobiorcy na czas trwania umowy ciągnik marki R. (...) za cenę 35000 złotych bez VAT. Umowa została zawarta na okres 36 miesięcy, tzn. do dnia 2 marca 2014 roku, przy czym wysokość poszczególnych opłat leasingowych oraz terminy ich płatności określono w harmonogramie stanowiącym załącznik numer 1 do umowy leasingowej, natomiast załącznik do umowy numer (...) stanowiły ogólne warunki umowy leasingu finansowego z dnia 23 lutego 2010 roku przyjęte uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...). Termin płatności ostatniej opłaty leasingowej oznaczonej numerem 36 przypadał na dzień 2 lutego 2014 roku, zaś kwota wykupu przedmiotu leasingu określona została łącznie na 8540 złotych.

W związku ze zwłoką w zapłacie opłat leasingowych, pismem z dnia 15 marca 2013 roku leasingodawca wezwał pozwanego do zwrotu przedmiotu leasingu. Jednocześnie powód wypowiedział umowę leasingu pod warunkiem zawieszającym zastrzeżonym na wypadek nieuiszczenia w terminie do dnia 29 marca 2013 roku pełnej kwoty zaległości, tj. sumy 6038,48 złotych wraz z należnymi odsetkami oraz kwoty 1230 złotych tytułem opłaty manipulacyjnej za wyznaczenie dodatkowego terminu płatności. Przedmiotowe pismo pozwany otrzymał w dniu 19 marca 2013 roku.

Spółka (...) odebrała przedmiot leasingu w dniu 25 czerwca 2013 roku. Ciągnik był w stanie po całkowitym spaleniu. Następnie leasingodawca dokonał zagospodarowania przedmiotu leasingu.

Z tytułu opłat leasingowych firma leasingowa wystawiła na rzecz kontrahenta następujące faktury VAT na łączną kwotę 3079,86 złotych:

- numer (...) na kwotę 1026,62 złotych z VAT

za luty 2013 roku (opłata nr 024),

- numer (...) na kwotę 1026,62 złotych z VAT

za marzec 2013 roku (opłata nr 025),

- numer (...) na kwotę 1026,62 złotych z VAT

za kwiecień 2013 roku (opłata nr 026).

Przedsiębiorstwo (...) wystawiło również na rzecz leasingobiorcy noty odsetkowe na łączną kwotę 183,67 złote, która wynikała z:

- noty odsetkowej numer (...) wystawionej na kwotę

64,56 złote,

- noty odsetkowej numer (...) wystawionej na kwotę

24,34 złote,

- noty odsetkowej numer (...)wystawionej na kwotę

22,47 złote,

- noty odsetkowej numer (...)wystawionej na kwotę

40,83 złotych,

- noty odsetkowej numer (...)wystawionej na kwotę

31,47 złotych.

Dodatkowo leasingodawca obciążył M. B. pozostałymi kosztami wynikającymi z § 12 ust. 3 o.w.u.l. w łącznej kwocie 2115,24 złotych, które wynikały z następujących faktur VAT:

- numer (...) wystawionej na kwotę 123 złote,

- numer (...) wystawionej na kwotę 123 złote,

- numer (...) wystawionej n kwotę 98,40 złotych,

- numer (...) wystawionej na kwotę 123 złote,

- numer (...) wystawionej na kwotę 196,80 złotych,

- numer (...) wystawionej na kwotę 123 złote,

- numer (...) wystawionej na kwotę 196,80 złotych,

- numer (...) wystawionej na kwotę 123 złote,

- numer (...) wystawionej na kwotę 196,80 złotych

oraz z faktury korygującej numer (...) pomniejszającej

wysokość zobowiązania wynikającego z faktury numer

(...) do kwoty kwocie 906,51 złotych.

Powołując się na zapis § 24 ust. 4 o.w.u.l. spółka (...) określiła poziom należności przysługującej jej od leasingobiorcy na kwotę 18675,64 złotych, obejmującej także kwotę 34343,16 złotych tytułem kosztów windykacji z tytułu wydatków na transport przedmiotu leasingu. Dodatkowo Leasingodawca obciążył kontrahenta opłatą za 85 dni zwłoki w zwrocie przedmiotu leasingu w łącznej kwocie 2975 złotych ($85 \times 0,1 \% \times 35000 \text{ zł.} = 2975 \text{ zł.}$).

Po rozwiązaniu umowy leasingowej M. B. dobrowolnie wpłacił na rzecz leasingodawcy kwotę 4879,38 złotych.

Pismami z dnia 25 lutego 2013 roku, 20 sierpnia 2015 roku oraz 17 grudnia 2015 roku spółka (...) wzywała kontrahenta do spłaty zobowiązań z tytułu umowy leasingu, określonych ostatecznie na kwotę 22150,03 złotych, które jednak nie zostały wykonane w jakiegokolwiek części, przy czym wezwanie z dnia 20 sierpnia 2015 roku zostało doręczone adresatowi w dniu 20 października 2015 roku.

Opierając się na wymowie powyższych dowodów Sąd Rejonowy przyjął jako podstawę odpowiedzialności pozwanego art.709¹ k.c. w związku z art.709¹³ § 2 k.c. w związku z § 24 ust.1 o.w.u.l. i uznając, że roszczenie strony powodowej zostało w całości udowodnione złożonymi przez nią dokumentami oraz że pozwany nie przedstawił

żadnych dokumentów, które podważałyby stanowisko leasingodawcy, obciążył M. B. obowiązkiem zapłaty należności pieniężnej zgłoszonej w pozwie. Sąd ten zakwestionował zasadność zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia stwierdzając, że 3 letni termin tego przedawnienia powinien być liczony od dnia 30 marca 2013 roku, czyli od dnia następnego po rozwiązaniu umowy leasingowej, co oznaczało, że jego bieg został skutecznie przerwany przez stronę powodową w dniu 25 lutego 2016 roku, kiedy wszczęła postępowanie w niniejszej sprawie.

Podważając status pozwanego jako konsumenta, Sąd pierwszej instancji zakwestionował również jego zarzuty kwalifikujące postanowienia umowy leasingu jako mające charakter niedozwolonych klauzul umownych.

Ostatecznie Sąd Rejonowy uwzględnił w całości powództwo o zapłatę kwoty 22150,03 złotych, a na podstawie art.481 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej także odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów procesu zostało oparte na zasadzie odpowiedzialności za jego wynik, ujętej w art.98 k.p.c., zasądzając z tego tytułu od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 3525 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1/ sprzeczność istotnych ustaleń Sądu pierwszej instancji z treścią zebranego

w sprawie materiału dowodowego poprzez błędne przyjęcie i określenie zasądzonej

do zapłaty kwoty 22150,03 złotych,

2/ niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia

sprawy, a w szczególności okoliczności zgłoszonych przez pozwanego w piśmie

procesowym z dnia 6 lutego 2017 roku, np. kosztów windykacji czy też kary

umownej za opóźnienie zwrotu przedmiotu leasingu, a także kwestii ubezpieczenia

przedmiotu leasingu,

3/ naruszenie prawa materialnego, tj. art.5 ust.1 ustawy o podatku od towarów i usług

przez przyjęcie do zasądzenia zafakturowanych niezgodnie z w/w przepisami

kosztów upomnień oraz art.709¹⁵ k.c. poprzez uznanie wysokości odszkodowania

wbrew warunkom określonym w w/w przepisie,

4/ istotne uchybienie procesowe mające wpływ na wynik sprawy, a w szczególności

naruszenie przepisu art.58 § 1 k.c. poprzez nie zbadanie z urzędu nieważności

czynności prawnej, tj. zawartej umowy leasingu.

Powołując się na powyższe naruszenia pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództw lub też jego zmianę, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

W **odpowiedzi na apelację** strona powodowa wniosła o jej oddalenie na koszt pozwanego, kwestionując wszystkie zarzuty skarżącego sformułowane w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest uzasadniona w niewielkiej części.

Odnosząc się do zarzutu procesowego sformułowanego w punkcie 2 apelacji, sąd uznał go za bezzasadny, albowiem w postępowanie dowodowe przeprowadzone w pierwszej instancji odpowiadało zgłoszonym w tym zakresie wnioskom dowodowym, których Sąd Rejonowy nie pominął choćby w najmniejszym zakresie. Na ich podstawie dokonano prawidłowych ustaleń faktycznych co do istoty sprawy, możliwych do stwierdzenia ze względu na przedmiot i treść inicjatywy dowodowej stron, która ze względu na całkowitą bezczynność pozwanego została zrealizowana wyłącznie w zakresie zawnioskowanym przez stronę powodową. Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw uzasadniających wniosków o popełnieniu przez Sąd Rejonowy jakichkolwiek błędów w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego i dokonane na tej podstawie w pierwszej instancji ustalenia faktyczne w całości podzielił, uznając je za własne. Lakoniczne powołanie się przez pozwanego w apelacji na wymowę jego pisma procesowego z dnia 6 lutego 2017 roku oraz przykładowe podanie kilku kwestii w nim zawartych bez równoczesnego wskazania, na czym – w ocenie skarżącego – miałyby polegać omawiane naruszenie, jest niewystarczające dla stwierdzenia skuteczności powyższego zarzutu. Wydaje się, że pozwany stara się obciążyć Sąd Rejonowy obowiązkiem podejmowania czynności dowodowych z urzędu, aby dokonać ustaleń w kierunku oczekiwanym przez skarżącego. Takie stanowisko pozostaje w sprzeczności z regułami dowodzenia wynikającymi z art.232 k.p.c. w związku z art.6 k.c., nakładającymi na strony, a nie na sąd obowiązek wykazywania swoich racji prawnych za pomocą odpowiednich dowodów i wobec powyższego nie może świadczyć o dopuszczeniu się przez Sąd Rejonowy uchybień polegających na niewyjaśnieniu istotnych okoliczności faktycznych, których głębsze (dodatkowe) ustalenie okazało się niemożliwe z uwagi na ograniczony zakres inicjatywy dowodowej stron.

Kwalifikując pierwszy zarzut apelacyjny jako dotyczący naruszenia przez Sąd pierwszej instancji zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art.233 § 1 k.p.c., należało go uznać za częściowo uzasadniony, albowiem Sąd Rejonowy na podstawie niewadliwie ustalonego stanu faktycznego wysnuł błędny wniosek prawny związane nieskutecznością zarzutu przedawnienia roszczenia zgłoszonego przez pozwanego, co ostatecznie doprowadziło do nieprawidłowego określenia wysokości roszczenia podlegającego zasądzeniu na rzecz strony powodowej. Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że sporne roszczenia podlegają 3 letniemu terminowi przedawnienia, co znajdowało swoje oparcie w przepisie art.118 k.c. oraz w ich związku z prowadzeniem działalności gospodarczej przez kontrahentów, a ponadto że skutek rozwiązania przedmiotowej umowy leasingu nastąpił w dniu 30 marca 2013 roku. Równocześnie jednak Sąd ten nie dostrzegł, że liczenie biegu terminu przedawnienia od w/w daty może dotyczyć tylko tych roszczeń leasingodawcy, które stały się wymagalne dopiero w następstwie wypowiedzenia tej umowy, natomiast nie odnosi się do roszczeń, których wymagalność powstała wcześniej. Do tej ostatniej grupy trzeba zaliczyć następujące zobowiązania pieniężne pozwanego:

1/ kwotę 1026,62 złotych wynikającą z faktury VAT

numer (...), stanowiącą opłatę leasingową numer 24

podlegającą zapłacie według harmonogramu w terminie do dnia 2 lutego 2013 roku,

której przedawnienie nastąpiło w dniu 2 lutego 2016 roku,

2/ kwotę 24,34 złote wynikającą z noty odsetkowej

numer (...)wystawionej w dniu 11 września 2012 roku,

której przedawnienie nastąpiło w dniu 11 września 2015 roku,

3/ kwotę 22,47 złote wynikającą z noty odsetkowej

numer (...)wystawionej w dniu 17 października
2012 roku, której przedawnienie nastąpiło w dniu 17 października 2015 roku,
4/ kwotę 40,83 złotych wynikającą z noty odsetkowej
numer (...)wystawionej w dniu 13 listopada 2012 roku,
której przedawnienie nastąpiło w dniu 13 listopada 2015 roku,
5/ kwotę 31,47 złotych wynikającą z noty odsetkowej
numer (...)wystawionej w dniu 14 stycznia 2013 roku,
której przedawnienie nastąpiło w dniu 14 stycznia 2013 roku,
6/ kwotę 64,56 złote wynikającą z noty odsetkowej
numer (...)wystawionej w dniu 11 lutego 2013 roku,
której przedawnienie nastąpiło w dniu 11 lutego 2016 roku,
pozycje 2-6 obejmujące łącznie kwotę 183,67 złote;
7/ kwotę 123 złote wynikającą z faktury VAT
numer (...), stanowiącą opłatę z tytułu wezwania
do zapłaty z dnia 28.01.2013 roku podlegającą zapłacie w terminie do dnia
11 lutego 2013 roku, której przedawnienie nastąpiło w dniu 11 lutego 2016 roku,
8/ kwotę 196,80 złotych, wynikającą z faktury VAT
numer (...), stanowiącą 2 opłaty z tytułu wezwań
do zapłaty z dnia 26.11.2012 roku oraz z dnia 13.12.2012 roku podlegające zapłacie
w terminie do dnia 2 stycznia 2013 roku, której przedawnienie nastąpiło w dniu
2 stycznia 2016 roku,
9/ kwotę 123 złote wynikającą z faktury VAT
numer (...), stanowiącą opłatę z tytułu wezwania
do zapłaty z dnia 26 października 2012 roku podlegającą zapłacie w terminie
do dnia 9 listopada 2012 roku, której przedawnienie nastąpiło w dniu 9 listopada
2015 roku,
10/ kwotę 196,80 złotych, wynikającą z faktury VAT
numer (...), stanowiącą 2 opłaty z tytułu wezwań
do zapłaty z dnia 12.09.2012 roku oraz z dnia 12.10.2012 roku podlegające

zapłacie w terminie do dnia 2 listopada 2012 roku, której przedawnienie nastąpiło w dniu 2 listopada roku,

11/ kwotę 123 złote wynikającą z faktury VAT

numer (...), stanowiącą opłatę z tytułu wezwania

do zapłaty z dnia 26 września 2012 roku podlegającą zapłacie w terminie do dnia 10 października 2012 roku, której przedawnienie nastąpiło w dniu

10 października 2015 roku,

pozycje 7-11 obejmujące łącznie kwotę 762,60 złote.

Tym samym do zasądzenia pozostawały następujące zobowiązania nieprzedawnione:

1/ kwota 1026,62 złotych wynikającą z faktury VAT

numer (...), stanowiącą opłatę leasingową numer 25

podlegającą zapłacie według harmonogramu w terminie do dnia 2 marca 2013 roku,

2/ kwota 1026,62 złotych wynikającą z faktury VAT

numer (...), stanowiącą opłatę leasingową numer 26

podlegającą zapłacie według harmonogramu w terminie do dnia 2 kwietnia 2013 roku,

3/ kwota 15241,48 złotych tytułem opłat leasingowych numer 27-36 uwzględniająca

pomniejszenie o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty

przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu, czyli o dyskonto

według stopy jednomiesięcznej WIBOR 1M, wynoszące 3,39 % obowiązującej

w ostatnim dniu roboczym miesiąca poprzedzającego miesiąc rozwiązania umowy,

zgodnie z treścią art.709¹⁵ k.c. w związku z § 24 ust.4 o.w.u.l.,

4/ kwota 3434,16 złote tytułem zwrotu kosztów windykacji wynikających z faktury

VAT numer 17/09/2013 na podstawie § 24 ust.4 o.w.u.l.,

5/ kwota 2975 złotych wynikająca z noty obciążeniowej numer (...)

tytułem kary umownej wynikającej z art.483 § 1 k.c. w związku art.484 § 1 k.c.

w związku z § 27 ust.2 o.w.u.l. za 85 dniowe opóźnienie w zwrocie przedmiotu

leasingu w wysokości 0,1 % ceny netto pojazdu wynoszącej 35000 złotych

za każdy dzień opóźnienia

6/ kwota 123 złote wynikająca z faktury VAT

numer (...), stanowiąca opłatę z tytułu wezwania

do zapłaty z dnia 5 marca 2013 roku

7/ kwota 123 złote, wynikająca z faktury VAT

numer (...), stanowiąca opłatę z tytułu wezwania

do zapłaty z dnia 25 lutego 2013 roku,

8/ kwota 98,40 złotych, wynikająca z faktury VAT

numer (...), stanowiąca opłatę z tytułu wezwania

do zapłaty z dnia 14 stycznia 2013 roku,

9/ kwota 196,80 złotych, wynikająca z faktury VAT

numer (...), stanowiąca 2 opłaty z tytułu wezwań

do zapłaty z dnia 12 lutego 2013 roku oraz z dnia 18 lutego 2013 roku

10/ kwota 906,51 złotych wynikająca z faktury korygującej VAT

numer (...), stanowiąca dodatkowy czynsz

leasingowy wynikający z § 9 ust.2 w związku z § 12 ust.2 o.w.u.l.

pozycje 6-10 obejmują łącznie kwotę 1352,64 złote.

Ogólna wysokość powyższych zobowiązań wyniosła 25056,52 złotych, co po uwzględnieniu uiszczonej przez pozwanego po rozwiązaniu umowy kwoty 4879,38 złotych prowadziło do ostatecznego ustalenia wysokości roszczenia na kwotę 20177,14 złotych.

Pozostałe zarzuty pozwanego dotyczące naruszenia prawa materialnego związane z naruszeniem art.5 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 roku, poz.1221) oraz art.58 § 1 k.c. należało uznać za bezzasadne. Zdaniem Sądu Okręgowego, strona powodowa prawidłowo obciążała pozwanego opłatami z tytułu wezwań do zapłaty zaległych zobowiązań leasingowych, przy czym wysokość opłat za wezwania wynikała z tabeli tych opłat oznaczonych według wartości z pominięciem podatku od towarów i usług, przy czym czynności te, wynikające z § 12 ust.3 o.w.u.l., należało zakwalifikować jako stanowiące element usługi świadczonej przez leasingodawcę na rzecz leasingobiorcy, który nienależycie realizował umowę leasingu, podlegający opodatkowaniu na zasadach wynikających z w/w unormowania.

Nie sposób także zarzucić Sądowi Rejonowemu naruszenia art.58 § 1 k.c., którego Sąd ten w ogólnie nie zastosował, zaś pozwany w swoje apelacji nie sprecyzował, na czym miałyby polegać nieważność umowy leasingowej. W tej sytuacji Sąd odwoławczy nie miał podstaw do odniesienia się do konkretnych zapisów umowy leasingowej, w tym również do ogólnych warunków umowy leasingu, których miał dotyczyć zarzut nieważności. Niewątpliwie jednak trafne było stanowisko Sądu Rejonowego, który zwrócił uwagę na nie posiadanie przez pozwanego statusu konsumenta w rozumieniu art.383¹ k.c., lecz jego kwalifikację jako przedsiębiorcy w rozumieniu art.4 ust.1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 roku poz.1829). Oznacza to, że weryfikacja

ważności poszczególnych zapisów łączącej strony umowy wymagała uwzględnienia podwyższonych wymagań także w stosunku do pozwanego, który ją zawarł w ramach działalności gospodarczej swojego zakładu. Wskazane okoliczności eliminują dopuszczalność zakwestionowania zaskarżonego wyroku ze względu na treść łączącej strony umowy, której nieważności pozwany nie wykazał w jakiegokolwiek części.

Mając na uwadze powyższe rozważania i uznając apelację pozwanego za częściowo uzasadnioną, Sąd Okręgowy na podstawie art.386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, zasądzając od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 20177,14 złotych tytułem wymagalnej należności głównej. Zmianie podlegało także rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych oparte na przepisach art.481 § 1 i 2 k.c., które zostało wydane przy uwzględnieniu dat wymagalności poszczególnych części zasądzonego roszczenia, a także zmiany treści art.481 § 2 k.c., nadającą nowe znaczenie pojęciu „odsetek ustawowych za opóźnienie” poczynając od dnia 1 stycznia 2016 roku. Powyższa zmiana jako dotycząca przepisów prawa materialna musiała zostać uwzględniona przez sąd z urzędu wobec wyłączenia z obrotu prawnego pojęcia „odsetek ustawowych”. Jednocześnie należy podkreślić, iż wynikający z powołanego przepisu wymóg orzekania o odsetkach ustawowych za opóźnienie według nowej formuły normatywnej eliminuje wniosek o wydaniu w tym zakresie orzeczenia naruszającego zasadę dyspozycyjności wynikającą z art.321 § 1 k.p.c. Trzeba podkreślić, że wymagalność kwoty 1026,62 złotych wynikającej z faktury numer (...) powstała z dniem 3 marca 2013 roku, natomiast wymagalność kwoty 1026,62 złotych wynikającej z faktury numer (...) powstała z dniem 3 kwietnia 2013 roku, przy czym na skutek omyłki w zapisie komputerowym Sąd Okręgowy zamiast początkowej daty biegu odsetek ustawowych za opóźnienie przypadającej w dniu 3 marca 2013 roku wpisał datę 31 marca 2013 roku. Termin wymagalności pozostałej kwoty wynoszącej 18123,90 złote został określony na dzień 4 listopada 2015 roku, czyli po upływie 14 dni od daty doręczenia pozwanemu przedsądowego wezwania do zapłaty spornej sumy, co nastąpiło w dacie 20.10.2015 roku (karty 33-40 akt sprawy).

W świetle zarysowanych okoliczności Sąd odwoławczy orzekł jak w punkcie I.1 sentencji wyroku.

W pozostałej części apelacja pozwanego podlegała oddaleniu.

Pomimo częściowej zmiany zaskarżonego wyroku w zasadzie nie zaistniała konieczność modyfikacji zawartego w nim rozstrzygnięcia w przedmiocie zwrotu kosztów procesu opartego na zasadzie odpowiedzialności za jego wynik, ujętej w art.98 § 1 i 3 k.p.c., ponieważ po uwzględnieniu apelacji stwierdzono, że postępowaniu pierwszo – instancyjnym strona powodowa ostała się ze swoim roszczeniem w około 91 %. Jedyna zmiana rozstrzygnięcia w przedmiocie zwrotu kosztów procesu toczącego się przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim polegała na ich pomniejszeniu o kwotę 17 złotych, obejmującą koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego, których poniesienia strona powodowa nie wykazała.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z dyspozycją art.391 § 1 k.p.c. w związku z art.98 § 1 k.p.c., przy założeniu, iż apelacja pozwanego okazała się uzasadniona tylko w niewielkim zakresie wynoszącym około 9 % zaskarżonego roszczenia. Z tego względu Sąd Okręgowy obciążył pozwanego obowiązkiem zapłaty z tego tytułu na rzecz strony pozwanej kwoty 1800 złotych.

Tomasz Bajer Marzena Eichstaedt Tomasz Kucharski